

bok må vi ha godt billedstoff. Vær vennlig å hjelpe oss med fotos og med artikler som kan interessere medlemmene.

Til slutt noen ord om foreningens arbeide. Svært mange medlemmer mener at når de har betalt sin kontingent har de fått rettigheter, men har ikke tatt på seg noen forpliktelser. Dette er naturligvis ikke riktig. Det er medlemmene som driver foreningen og de må vise positiv interesse for den. Det kan de gjøre på mange måter. De kan verve nye medlemmer, de kan agitere for besøk på hyttene, de kan rette opp nedfalne varder i rutene, de kan være gode eksempler for hjelpsomhet mot gjester og betjening på hyttene og ikke minst kan de være med å skape den gode ånd og den hyggelige stemning som alltid har preget våre hytter.

Glem ikke at turistforeningen er en idealistisk forening. Det styre som medlemmene har valgt, ofrer megen tid og mange krefter på å tilrettelegge det kostbare og tungvinte apparat som spredte hytter i høgfjellet er. Men det gjør styret gjerne når det vet at det har medlemmene med seg i arbeidet. Husk at det er *din* forening, det er *dine* hytter og glem ikke at din egen glede ved å ferdes i fjellet er avhengig av at alle trives på hyttene. Mottoet er: flere friske, glade fjellvandrere!

Med hilsen fra
Styret

Fluebinding for amatører

AV STØRK HALSTENSEN

Skaren av sportsfiskere blir år for år større, og de fleste sportsfiskerforeninger har ikke vesentlige vansker med tilgangen på medlemmer. Samtidig synes også interessen for det rene fisket å vokse. Det tradisjonelle norske matfisket har nok ennå mange tilhengere, men for de aller fleste med fiskestang er det blitt en ren sport. Og med det stiger også gjerne kravene til raffinement. Her ligger sikkert noe av grunnen til at *fluefisket* i de senere år stadig har vunnet nye tilhengere.

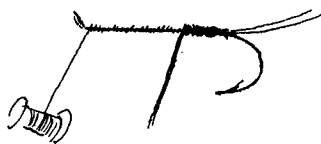
Vi har vært vant til å betrakte fluefisket etter laks og ørret som svært eksklusivt, og kanskje med rette. Den forholdsvis spinkle redskapen krever spesiell teknikk. Men behersker man denne teknikken, kan den vesle fjærtusten være et like effektivt fiskeredskap som noe annet. Fluefisket er imidlertid i seg selv en meget selektiv fiskemetode. Fiskeren setter sin kløkt og kunnskap opp mot fiskens i fiskens eget element. Det er fisken som kan velge og vrake, som avgjør om tilbudet er fristende nok.

For en mer interessert fluefisker kan sporten gi en langt større glede og verdi enn det selve fisket direkte gir. Han behøver ikke avslutte sesongen når sommeren er over, men kan ta den med seg vinteren gjennom. Ved fluebinderstikka kan han utnytte sommerens erfaringer og gleder til fordel for neste sommers fiske.

Fluebinding er ingen heksekunst for avanserte, og utstyret er enkelt nok. En stikke for kroken, et par sneller silketråd, voks, noe sølv- og gulltinsel foruten fjær og kroker. Det som ellers kreves er litt tålmodighet til man har fått taket på prinsippene og aldri så lite netthendthet. Utstyrt med dette, skulle høst- og vintermørket lett kunne forvandles til en tid for rik hobbyutfoldelse. Noe overbærenhet fra koner og mødre bør man kunne forlange, når brodér-saks og stoppenåler dukker opp som ekstrautstyr i utfoldelsen.

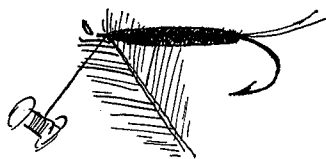
I prinsippet er det to slags fluer man har med å gjøre — imitasjonsfluer og rene fantasiprodukter. De første er vel de vanligste og mest anvendte og etterligner noe av det ørreten er vant til å finne spiselig. Fantasifluene gir seg ikke ut for å være noe annet men forsøker likevel å lokke fisken til å ta dem. Naturlig nok finner vi dem kanskje først og fremst blant edlere laksefluer. De er likevel bygget opp på samme måte.

1) Kort skissert er fremgangsmåten at man starter på kroppen med et underlag av silketråd. Den vindes bakover mot kroken, og helt bakerst brukes tråden til å feste halen, et par fjærfibre som regel, og det materialet kroppen skal bygges opp av. Siden surres

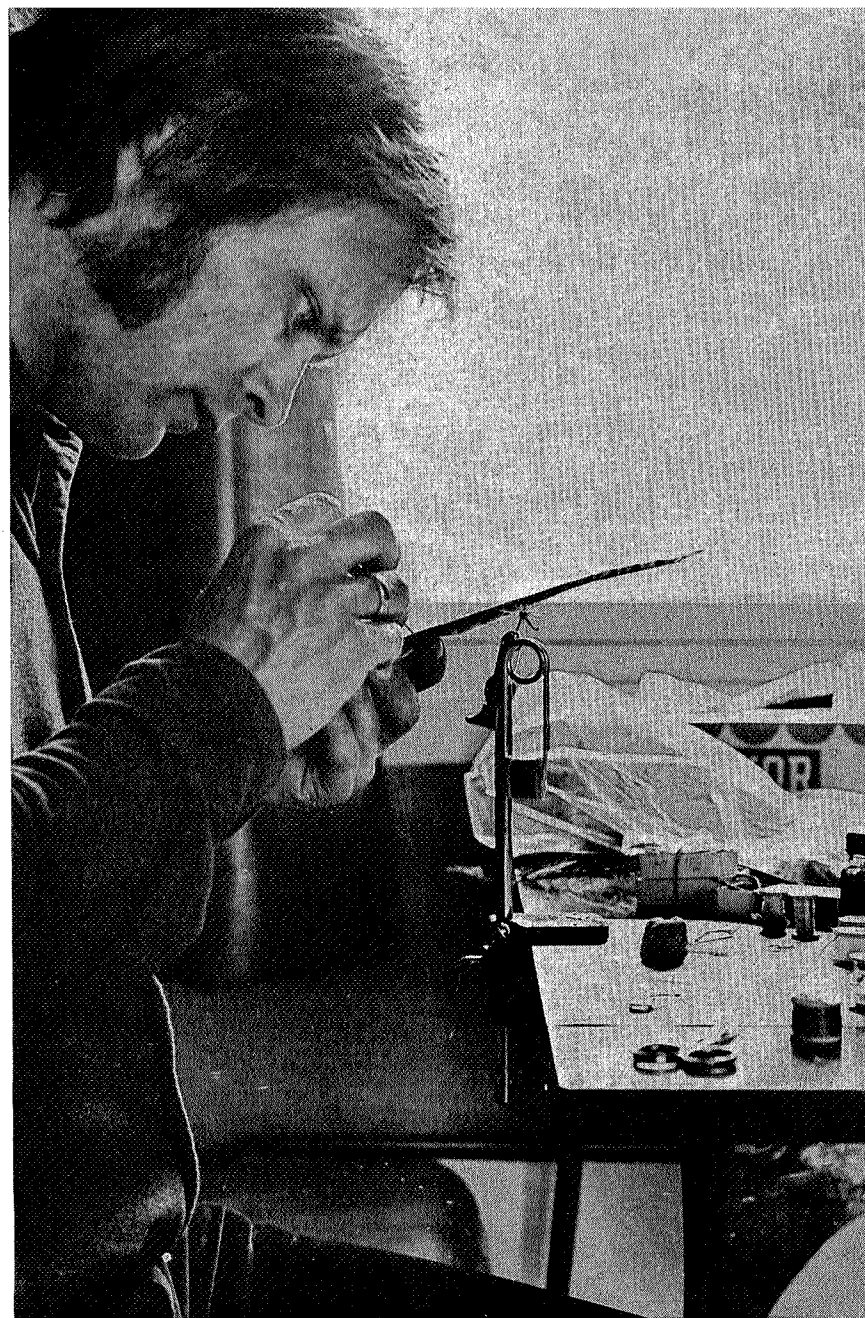
tråden fremover igjen til øyet, hvor man foreløpig lar den være. Så kommer turen til kroppsmaterialet, gjerne farvet silketråd, som legges oppå den første tråden fremover mot øyet, hvor den festes.

2) Hit er i grunnen alt grei plankekjøring. Det er bust og vinger som krever litt konsentrasjon. Bust, eller for å bruke det engelske uttrykket — hackle — er som oftest nakkefjær fra hane eller høne. De har den nødvendige smidigheten i fibrene og stilken.

Med bunntråden festes nå enden i forkant av kroppen, og fjæren surres et par ganger rundt kroken før den festes igjen og resten klippes bort. Hackelet avgjør i mange tilfeller om det er en tørr eller våt flue som lages. Det er på det en tørrflue balanserer oppå vannet.

3) Vingene er det neste som står for tur. Fem—seks fibre fra en andefjær, eller hva nå mønsteret måtte foreskrive, festes, fortsatt

Det behøves ikke mye utstyr når bare håndlaget er det rette.

Foto: Størk Halstensen

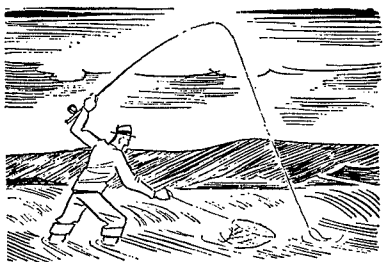
med den samme bunntråden, på toppen. Dette er den vanskeligste delen av hele operasjonen og den som krever mest nøyaktighet.

Vingene er avgjørende for hvordan fluen vil oppføre seg i vannet. De er også nødvendige for å kunne imitere enkelte insekter. Et par surringer før tråden festes avslutter det hele, og danner hodet på fluen. En dråpe lakk fester det hele og gjør «finishen».

Om effektiviteten av de forskjellige fluene og hvordan de skal fiskes, eksisterer det vel like mange meninger som fiskere. Ett kan man i alle fall gjøre med sine egne fluer. Man kan endre på kjente mønstre og passe dem til det man selv mener er riktig. Man kan også eksperimentere frem sine egne små hemmeligheter.

Dessuten, fluene imiterer insektslivet i og ved vassdragene, og gjennom selv å binde dem, oppnår man uvergelig større innsikt og forståelse for både samspillet i naturen og ikke minst fiskens spisevaner. Tross alt er kanskje det siste det viktigste for et godt resultat.

Utenfor alfarvei

AV ARNE FALKANGER.

Hvorfor søker folk ut i naturen? Det kan være flere grunner. I unge år er det gjevt å gå langt og gå fort. Det er vel og bra. Ikke noe er så sunt som mosjon i frisk luft. Det å være i god fysisk form er like verdifullt for gamle som for unge. Å ferdes ute i terrenget og helst utenfor alfarvei gir en ypperlig mosjon og avkobling. En sunn sjel i et sunt legeme er et kjent ord.

Men det som særlig opptar meg i dag er om folk har en dyper motivering og et personlig forhold til naturen og ikke bare ser på den som et litt motebeton mosjonsobjekt. Det som etter min mening er så givende er å *oppleve* naturens skjønnhet både i de store og i de små ting og like verdifullt er det å oppleve eller i alle fall ane de krefter som har skapt den natur som omgir oss og som opprettholder millioner av former for liv på vår klode. Når man søker ut i naturen er det ubegrensede muligheter for menneskene til både å beundre, til å undre seg og til å filosofere over livet på jorden. Dette gjelder både leg og lærd, enhver etter sine forutsetninger. Den enfoldige menigmann har kanskje ennå større muligheter til å undre seg enn vitenskapsmannen, som vet meget, men ikke alt, for heller ikke han har løst livets gåte.

Her i Norge har vi muligheter til kontakt med naturen som få andre land har maken til. Jeg tenker på de tettbefolkede land med svære menneskeansamlinger i millionbyer, hvor kontakten med naturen må bli liten. Slike bysamfunn kan kun eksistere ved en streng og omfattende organisering hvor naturfølelsen ikke teller meget. Chagall sier: «Vårt århundredes overorganisering av samfunnet og dets tekniske områder har ført til en radikal fremmedgjørelse av hele det humane livsgrunnlag.» Urbaniseringen gjør seg gjeldende i Norge og overalt i verden.